

ȚARA ADEVĂRULUI ȘI ÎMPĂRATUL MINCIUNĂ

Ehei, cică era odată un tărâm pe care cerul îl dăruise cu toate bunătățile și frumusețile sale. Câmpurile îi erau întinse, roadele bogate, pădurile dese și răcoroase, apele cristaline și reci precum gheața, iar munții semeți ascundeau în măruntaiele lor comori neprețuite.

Oamenii acelei țări erau drepți, harnici și milostivi, așa cum nu gaseai în alte capete ale lumii. Dar, dacă erau cu adevărat cunoscuți cale de nouă mări și țări, era pentru că iubeau din adâncul sufletului adevărul. Nicăieri nu era mai disprețuită minciuna și mai aspru pedepsit cel care s-ar fi încumetat să spună câte una mai gogonată. Neguțătorii care împânzeau țările în lung și în lat își făceau dinadins drum prin preajma locului ca să vadă cu ochii lor minunata Țară a Adevărului, iar la întoarcerea acasă își petreceau ceasuri îndelungate povestind copiilor despre cele văzute.

Moș - Vreme își depăna firul cel fără de sfârșit, zi după zi și an după an, fără să-i pese de nimeni și de nimic. Rânduiala, atât de temeinic statornicită, părea să fie veșnică. Poate că ar fi fost, dacă...

Într-o seară, oamenii s-au îndreptat spre gospodăriile lor, osteniți după truda unei zile de robotă. S-au înfruptat din bucatele cele gustoase și s-au grăbit să-și caute odihna în paturile cele primitive.

Către miezul nopții, în înaltul cerului a apărut o lumină roșiatică. La început a fost cât o nucă, dar a crescut ușor - ușor, până ce a cuprins cerul întregii țări. La un timp, lumina s-a lăsat deasupra munților, apoi deasupra caselor și ogoarelor. În cele din urmă, ea și-a croit drum prin hornurile sobelor, pătrunzând în odăile și în sufletele oamenilor. Neștiind ce li se întâmplă, ei s-au întors pe cealaltă parte, continuându-și somnul. Ba, încă, nici măcar de dimineață nu s-au dumirit. Și-au umplut traista cu merinde și s-au dus acolo unde îi chemau treburile. Câte unul mai isteț a băgat de seamă că vorba le era schimbată, că nu mai spuneau lucrurilor pe nume, ca mai înainte, și că nu mai simțeau aceeași dorință de a dezvălui tot ceea ce gândeau. Nepricepând însă care era pricina și acela înălța din umeri, văzându-și de treabă.

Ehei, dar a venit ora prânzului și locuitorii Țării Adevărului s-au așezat la masă. Și-au umplut ulcelele cu apă rece și, cu nețarmurită surprindere, au descoperit că apa îngheța cât ai zice pește. Iarași cei mai înțelepți au zis:

– Fraților, o mare primejdie ne amenință! Nu vedeți că mințim de înghețată apele?

– Nu poate fi adevărat! s-au împotrivit cei mai numeroși. Nu cutează minciuna să se abată pe meleagurile noastre! Trebuie să fie vreun joc. Haideți mai bine să îl deprindem!

De pomană au stăruiți cei dintâi, căci, deopotrivă, copii și oameni mari se strângeau laolaltă, înveselindu-se atunci când făceau să înghețe apele. Când trăgeau copiii câte o minciunică, abia de îngheța apa dintr-o ceșcuță, dar când spuneau cei mari câte una mai meșteșugită, înghețau lacurile cât ai bate din palme. Ambițios din fire, Măria - sa, împăratul, a făcut ce a făcut și a ajuns cel mai mare meșter într-ale minciunii. Ajungea să deschidă gura numai pe jumătate și înghețau marile de la un capăt până la celălalt. Ce vreți, meșteșug de față împărătească!

Azi așa, mâine așa, minciuna a pătruns tot mai adânc în viața oamenilor. Pe nesimțite, ea n-a mai fost un joc, ci un fel de a trăi. Erai într-o încurcătură, mințeași și... gata! Aveai necaz pe câte cineva? Nimic mai simplu: îi puneai vreo câteva în cârcă, de nu-l mai cunoștea nici mumă-sa.

De la a prețui minciuna și până la urî adevărul, n-a fost decât un pas. Hăituit și hulit de toată lumea, sârmanul de el a devenit o ciumă aducătoare de nenorociri. De altfel, ce nevoie mai aveai să rostești drept, dacă numai vorba strâmbă avea căutare?

Anii au trecut și țara a sărăcit că doar acolo unde este stăpână minciuna, nu mai încap și hărnicia. Despre călătorii de prin alte locuri, ce să mai spunem? Acum ocoleau cât puteau împărăția minciinoșilor, pe care o numeau de la o vreme „Întunecata țară a minciunii”.

Peste încă un timp, când ajunseseră oamenii să mănânce mai puțin ca dobitoacele și se împăunau că nu mai pot de bine, s-a nimerit ca într-o casă umilă de la marginea țării să vadă lumina zilei un copil numit Victoraș. Crescând mai departe de atotputernicia Împăratului - Minciună, băiatul s-a simțit atras de adevăr, ca de un bulgăre de aur. Făcându-se flăcău în toata legea și văzând sărăcia și neputința care domneau pretutindeni, n-a mai răbdat și, într-o zi, s-a înfațișat înaintea părinților săi:

– Tătuță și mămuță, eu unul nu mai pot răbda să văd cum aceasta ciumă nenorocită ne mistuie țara, altădată atât de îndestulată. Mă doare inima când îi văd pe bieții oameni cum îndură nenorocirea fără să știe de unde li se trage. Dați-mi binecuvântarea părintească, întrucât m-am hotărât să plec în lumea largă, doar - doar voi putea să vin de hac nelegiurii...

– Copilul meu, gândul tău este frumos precum cerul fără nori, dar tare mi-e teamă că vei porni pe un drum fără întoarcere. Din partea mea, primește-ți binecuvântarea, însă fii cu băgare de seamă! Nu știi din care pricina, Măria - sa apăra din răspuțeri minciuna, iar oștile sale sunt gata oricând să îl rapună pe acela care s-ar ridica în apărarea adevărului.

– Tătuță, binecuvântarea ta, sabia mea voinicească și voia lui Dumnezeu îmi vor fi de ajuns ca să ies la liman.

– Așa să fie, copilul meu. Mai ține minte un lucru: în Pădurea cea Mare trăiește un om tare bătrân, căruia i se spune Moșul Barba - Albă. Multe a văzut și a auzit de-a lungul îndelungatei sale vieți. Du-te și cere-i sfatul, căci are inima bună și te va ajuta.

A doua zi, Victoraș își umplu sacul cu merinde, prinse sabia la șold, sărută dreapta părinților și plecă, luând cu sine un câine mare și puternic, căruia îi spunea Lupu.

Merse cale lungă și pretutindeni întâlni numai jale. Suspina cu nemărginită tristețe și își văzu de drum până ce ajunse în Pădurea cea Mare. O apucă pe o potecă luminată de razele soarelui și se opri numai când ajunse în fața unei mogâldețe de om. Spatele îi era încovoiat precum gâtul unei lebede, iar barba ca argintul îi atârna până la brâu.

– Bine te-am găsit sănătos, zise flăcăul cu voioșie. Nu cumva tu ești Moșul Barbă - Albă?

– Eu și cu bătrânețile mele, iar tu trebuie să fii Victoraș, cel care a pornit în lume pentru a stârpi minciuna.

– Adevărat, dar cum de m-ai dibuit?

– La anii mei, nu mai sunt multe lucruri pe care să nu le cunosc. Bunăoară, știu că nu ai pornit pe un drum ușor, însă am credința că vei izbândi. Ca să alungi minciuna și să redai

țării strălucirea pe care a avut-o, vei colinda mult în cele patru vânturi. Mergi și întreabă munții, apele, văile și campurile cine este omul care a mințit pentru prima dată în acea noapte blestemată. Aflându-l, vom ști cine a revărsat minciuna asupra țării și dacă îl vom îndupleca pe el să se lepede de minciună vom fi salvați.

– Îți mulțumesc, uncheașule, am să fac precum m-ai învățat.

Peste noapte, Victoraș rămase în coliba sărăcăcioasă a moșneagului iar a doua zi încălecă și plecă acolo unde îl chema ursita.

Merse pe cărări cunoscute și necunoscute, până ce văzu înaintea lui un câmp frumos, plin de flori încântătoare. Își lăsă calul să pască în voie, urcă pe un delușor și de acolo întreabă:

– Voi, câmpurilor, care înconjurați minunata mea țară, nu știți cine a mințit pentru prima dată în noaptea aceea blestemată?

– Voinicule, răspuse câmpul, eu știu numai că în noaptea cu pricina cerul a fost acoperit de un nor roșiatic. Dacă am cunoaște cine a abătut norul deasupra împărăției, am ști cine este vinovatul. Din nefericire, eu nu știu mai multe. Mergi și întreabă apele râurilor, pentru că ele colindă lumea întreagă și văd câte nu ai gândi.

Victoraș mulțumi câmpurilor și își urmă drumul. Merse iarăși cale lungă până ce ajunsese în locul unde râurile se vărsau într-o mare uriașă.

– Râurilor, le vorbi el, voi străbateți țara în lung și în lat. Oare, nu ați aflat cine a slobozit norul aducător de minciună?

– Viteazule, răspuse râul cel mai mare, eu însumi trecând în noaptea aceea pe la poalele unui palat strălucitor am văzut cum doi bărbați au apărut la o fereastră. Unul dintre ei avea în mână o sticlă pe care a destupat-o, de pe fundul ei ieșind norul cel roșiatic. Nu mă întreba cine sunt cei doi, pentru că era noapte și nu le-am văzut fețele. Mergi și întreabă munții! Poate că ei, fiind așa de înalți, cunosc mai bine tainele palatului cel misterios.

Vrând - nevrând, Victoraș plecă să întrebe munții. Acum, drumul era cu mult mai greu de străbătut. Își dădu toată silința și, curând, se văzu în fața stâncilor prăpăstioase. Lăsă calul lângă un petic de iarbă și vru să înceapă urcușul. Deodată, se văzu înconjurat de oștenii Măriei - sale.

– N-ai avut liniște acasă, feciorule, de-ai venit să-ți cauți moartea prin locurile acestea prăpăstioase? întreabă unul.

– Să nu vă găsiți voi moartea! le răspuse curajos Victoraș. Apoi, cât ai clipi din ochi, își scoase sabia din teacă și se avantă în luptă, spunându-i câinelui care îl însoțea pretutindeni, întocmai ca o umbră:

– Lupule, tu mușcă-i de picioare, că de restul am eu grijă!

Începu atunci o luptă voinicească, așa cum nici nu gândiseră oștenii lui Vodă. Cu toate că era singur, Victoraș se învătoșea din răspuțeri, lovind și în stânga și în dreapta, de-ai fi zis că mai are de partea sa încă vreo cinci - șase ajutoare. Unde cădea sabia sa voinicească rămânea locul gol, dar și pe unde trecea câinele nu mai găseai dușman care să stea pe picioarele lui. Când veni vremea asfințitului, tot locul era plin de trupuri căzute care încotro, în cea mai cumplit neorânduială. Flăcăul stătu o clipă să își tragă sufletul, apoi mulțumi lui Dumnezeu pentru izbândă și se grăbi să ajungă înaintea muntelui.

– Munte cu piscuri semețe, tu care ai toată lumea la picioare, nu știi cine erau cei doi bărbați care au slobozit norul roșiatic aducător de minciună și de ticaloșie?

– Ehei, baiete, tare mi-e teamă că vei face drumul întors dacă vei auzi cine sunt!

– Spune-mi, numai, și vei vedea dacă dau înainte sau înapoi.

– Dacă-i așa, vorbi muntele bucuros, atunci află că omul care a destupat sticla din care a ieșit norul nu este nimeni altul decât împăratul!

– Măria - sa, împăratul? Cum este cu puțință ca tocmai el să fi vrut cu bună știință răul propriei sale țări? Ce fel de om este?

– Copile, copile, întortocheate sunt căile Domnului! Află că Vodă a fost dintotdeauna un om rău și ticălos. El și cu alții de-o teapă și-au dat seama că nu au multe zile de stat într-o țară unde numai adevărul și cinstea aveau căutare. Atunci și l-au apropiat pe vrăjitorul Talpa - Neagră, cu ajutorul căruia au nădăjduit să înstăpânească minciuna. Câte ticăloșii nu se pot face la adăpostul minciunii! În seara aceea, Talpă - Neagră i-a dat împăratului sticla cea blestemată, iar el a făcut ce știți. Dacă te încumeți să-l înfrunți chiar pe Împăratul Minciună, atunci fă calea întoarsă în Pădurea cea Mare, unde Moșul Barbă - Albă are să te sfătuiască mai departe. Mergi cu grijă, pentru că oamenii craiului vor încerca să te răpună atât prin sabie cât și prin vicleșug.

Apoi, muntele tăcu. Flăcăul înoptă la poalele sale și a doua zi se grăbi către coliba moșneagului.

Tocmai când ajunsese la o răscruce și nu știa încotro să o apuce, iată că îi apare înaintea o fată frumoasă ca o zână.

– Chipeșule flăcău, zise ea, dacă vrei să ajungi la coliba moșneagului, atunci este musai să o apuci pe cărarea din stânga.

– Îți mulțumesc ție, fată frumoasă, spuse și băiatul, apucând-o pe drumul din dreapta, gândind că se află înaintea unei curse.

Într-adevăr, nu peste multă vreme ajunse la capătul drumului.

– Iată-mă viu și nevătămat, Moșule, zise Victoraș.

– Mare bucurie îmi face întoarcerea ta, copilul meu. Ce-ai mai aflat de când bați potecile?

– Cumplit lucru mi-a fost dat să aflu. Cel care a statornicit minciuna nu este altul decât împăratul. Vrăjitorul Talpă - Neagră i-a pregătit acel nor roșiatic în pivnițele palatului.

– De mult am auzit despre faptele cele ticăloase ale acestui vrăjitor, însă trăgeam nădejde că și-o fi lăsat oasele pe undeva. Iată ce ai de făcut: mâine să pleci neîntârziat către palatul împăratului. Mai înainte, caută-ți niște haine de pescar, fă rost de un coș plin cu păstrăvi și cere să fii dus în fața Mariei - sale, care este un mare mâncător de pește. Când veți rămâne între patru ochi, pune-i trei întrebări și, de fiecare dată, să-ți răspundă dacă prefera adevărul sau minciuna. Dacă va prefera de fiecare dată adevărul, atunci vraja se va destrăma, iar Talpă - Neagră și Împăratul Minciună își vor pierde puterea.

– O clipă nu mai stau, Moșule. Rămâi sănătos și să ne vedem cu bine!

Drumul spre curțile împărătești era lungi și plin de capcane. Mergând el așa, iată că îi iese înaintea o femeie, leita mumă - sa, care începe a i se jeli:

– Feciorul meu, lasă gândurile tale aducătoare de nenorociri și vino cu mine, că sârmanul tău tată a căzut la pat și nu știi câte zile mai stă pe lumea asta.

Auzind cuvintele cele sfâșietoare, tare-i veni să lase totul în plata Domnului și să zboare ca vântul acasă. Chibzuind mai temeinic, ce-și zise: „Ferească Sfântul, dar dacă și bătrâna este o plăsmuire a lui Talpă - Neagră? Ia s-o las cu ale ei, iar eu să merg cu ale mele!”

– Înapoiază-te fără mine, mătușo! N-ai tu atâta putere ca să mă abați de la drumul meu!

Mogâldeața cu înfățișare de femeie se învălui dintr-o dată într-un nor de fum, transformându-se într-un balaur cu șapte capete.

– Atunci, hai la luptă, pui de om! Sau ți-a alungat vântul curajul când a suflat mai tare?

– Păcat de tine, balaurule, că ai atâtea capete și minte așa de puțină! Luptă ai vrut, luptă ai să primești!

Se încinse numaidecât o bătaie cum nu mai văzuse nici stră-stră-moșul balaurului. Lighioana arunca flăcări pe toate nările sale, iar băiatul se ferea cum putea și, din timp în timp, se repezea cu sabia asupra puzderiei de capete, făcându-le să dea înapoi. Cu vreo două ceasuri înainte de prânz, balaurul își pierdu primul cap, pe la amiază mai avea patru capete, la chindii rămase cu două, iar pe la apusul soarelui și-l pierdu și pe ultimul.

Bucuros din cale - afară, Victoraș merse într-un sat de pescari, își rostui niște haine pe măsură, umplu un coș de pește și se înfățișă înaintea porților împărătești.

– Măi, oameni buni, se adresă el străjerilor, mergeți degrabă și duce-ți-i vorbă Măriei - Sale că i-am adus cei mai buni păstrăvi din câți au trăit vreodată în apele acestei țări.

– Bun gând ai avut, pescarule! Zise unul dintre străjeri, poate i-o mai trece și lui Vodă năduful, că ne-a scos peri albi. Trăsnește și fulgeră cât e ziua de mare.

Victoraș tăcu mâlc și merse în urma unui oștean până în iatacul împărătesc.

– Așa e cum am auzit, tinere, că mi-ai adus un coș întreg de păstrăvi?

– Întocmai, Măria - Ta. Un coș plin.

– Bună treabă! Și cât zici că m-ar costa? Trei - patru parale?

– Nici să nu te gândești să-mi dai vreun ban, Înălțimea - Ta, zise flăcăul care știa cât de zgârcit este craiul. Vreau numai să-mi răspunzi la trei întrebări.

– Dacă ăsta este tot prețul, atunci pune-ți întrebările, că ard de nerăbdare să mă așez la masă.

– Iată prima întrebare: știind că Măria - Ta stăpânești peste o țară întinsă, ai prefera ca oamenii să spună cum că, dimpotrivă, ești stăpân peste o frântură de țărișoară?

– Să spună adevărul! Cum ar cuteza să mintă?

– Așa gândeam și eu. Dar dacă Măria - Ta ai fi destoinic în luptă și cineva ar spune în gura mare că ai fugit precum iepurii cei fricoși, te-ar supăra?

– Mai întrebă? L-aș bate cu biciul până ar spune adevărul!

Victoraș se bucura pe tăcute.

– Luminăția - Ta, continuă flăcăul, dacă toți supușii mint, înseamnă că omul cel mai mințit din toată țara este însuși împăratul. Oare, nu ai prefera să ți se spună adevărul?

– Nu știu cine ești cu adevărat și dacă ai venit într-adevăr pentru pește, dar dacă stau bine să mă gândesc, aș vrea să mi se spună numai adevărul. Acum, că ți-am răspuns, lasă-mă singur cu ale mele.

– Vei rămâne singur de tot, Măria - Ta, dacă vei continua să minți pentru că, iată, vraja s-a destrămat. Privește cum, pe hornurile caselor, se ridică norul roșiatic. Minciuna a murit.

Flăcăul îl lăsa pe împărat încă nedumerit și merse printre oameni. Toți, de la mic la mare, se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă că ceea ce vedeau în jurul lor era aieva. Apoi, puțin câte puțin, se obișnuiră din nou cu adevărul.

La scurtă vreme, împăratul muri de frica razbunării supușilor, iar în locul său oamenii îl puseră pe Victoraș. Cu un împărat așa de bun și cu puterea pe care i-o dădea adevărul, țara putea redeveni bogată și înfloritoare.

Cât despre vrăjitorul Talpă - Neagră, aflați că și-a strâns norul cel roșiatic în sticla lui veche, continuând să umble cu ea prin lume spre a-i ademini pe cei mai slabi de înger. Nu vrea în ruptul capului să creadă că, în lupta dintre adevăr și minciună, tot adevărul biruie până la urmă.

Resursă bibliografică:

http://e-povesti.ro/povesti/tara_adevarului_si_imparatul_minciuna/